

ต้องไม่ทำ

พระอาจารย์สงบ มนฺตสนฺโต

เทศน์พระ เทศน์วันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๓

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขาว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมนะ ฟังธรรม ! ธรรมเหนือโลก สิ่งที่เป็นสังขารมันจะเข้ามากระเทือนหัวใจของเรา เวลาแสดงธรรมออกมาจากเสียง เสียงมีเนื้อหาสาระ เสียง โสต วิญญูณ โสตก็คือโสตประสาทรับรู้ อายคนะ ถ้ามันสะท้อนก็สะท้อนหัวใจใหม่ละ ถ้ามันสะท้อนหัวใจ นี่สังขาร มันสะท้อนหัวใจเรา ให้เรามีความรู้ ให้มีความรู้สึก ให้มีสติปัญญา ให้เห็นภัยในวัฏสงสาร

เวลาเราเกิดมา เกิดมาด้วยกรรม เกิดมาแล้วได้ศักยภาพของมนุษย์มา มนุษย์นี้คือร่างกาย ตั้งแต่เด็ก ตั้งแต่เป็นวัยรุ่นมา จนได้ออกบวชเป็นพระเป็นเจ้า สิ่งนี้เป็นมนุษย์สมบัติ

แต่มนุษย์สมบัติ คนมีชีวิต.. มนุษย์สมบัตินี้มันจะเคลื่อนไหวได้ ถ้าจิตออกจากร่างไปเขาเรียกว่าซากศพ เพราะจิตวิญญาณมันออกจากร่างนี้ไป ผลมันทางวิญญูณ มันจะเวียนตายเวียนเกิดไปตามผลของกรรม

ฉะนั้น สิ่งที่ยังมีจิตวิญญาณอยู่ ทำให้เรายังมีชีวิตอยู่ เรายังมีความรู้สึกอยู่ เรายังมีโอกาสอยู่ ถ้ามีโอกาสอยู่นะ เราจะมีโอกาสของเราได้ ถ้าเรามีโอกาสของเราได้ เราเป็นผู้ที่มีสติปัญญานะ

คู่มือทางการแพทย์เขา ห้อยผ้าตัดเขาไม่ให้ติดเชื้อ เขาต้องปลอดเชื้อ เครื่องมือทางการแพทย์เขาต้องฆ่าเชื้อ ถ้าไม่ฆ่าเชื้อแล้วเอามารักษาคนไข้ การรักษาคนไข้เพื่อใ้คนไข้หนีหายจากโรคภัยไข้เจ็บ แต่มันติดเชื้อเข้าไปมันจะเพิ่มเชื้อโรค เพิ่มการเจ็บไข้ได้ป่วยให้หนักหนาสาหัสยิ่งขึ้นไป

เราเป็นผู้มีสติปัญญา เรามาบวชเป็นพระเป็นเจ้า เราจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เราต้องมีสติปัญญาของเรา คือ สมาธิ ปัญญา ความปกติของใจเรา มันมีศีลโดยธรรมชาติอยู่แล้ว การบวชมา เรามีศีล ๒๒๗ มาตั้งแต่วันอุปสมบทตั้งตฤตถุกรรมยกข้อหมู่ ศีลมันมีสมบูรณ์มาแล้ว

คำว่าศีลสมบูรณ์แล้ว ฉะนั้นศีล โดยความปกติของใจ ศีลของพระเรามี ๒๒๗ เณรมีศีล ๑๐ ศีลนี้มันมีโดยปกติ ฉะนั้นเรื่องของศีลมันเป็นเรื่องพื้นฐาน ที่นี้พอเรามีศีลเป็นปกติแล้ว เราจะมีสติปัญญาขึ้นมาเพื่อความสงบของใจ

ถ้าเรามีสติปัญญาเพื่อทำความสงบของใจ เราจะรักษาของเราเพื่อความปกติของใจ สิ่งที่เราทำสิ่งใด แล้วมันมีความผิดพลาด มันมีความวิตกกังวล ผลนี้ถ้าการประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ถ้าจิตมันผิดศีลขึ้นมา เวลาปฏิบัติขึ้นมา ความรู้สึกเรานั้นจะบอกเลย โทกตัวเองๆ

ถ้ามันมีความโทกตัวเอง เรากำหนดพุทโธๆ เพื่อความสงบของใจ ถ้าใจมันสงบขึ้นมา เราจะเกิดปัญญา เราจะเกิดการใคร่ครวญขึ้นมาเพื่อเราจะเข้าสู่สังขารแล้ว ถ้าเราปฏิบัติขึ้นมา เรายังหลอกตัวเองอยู่ว่าสิ่งที่เราทำผิดศีล

เราทำผิดศีลขึ้นมา แล้วเราไม่ได้ปลงอาบัติ สิ่งนั้นมันก็หลอกลวงเรา มันก็มีความกังวลในหัวใจของเรา มันก็ทำให้การประพฤติปฏิบัติของเราละล้าละลัง จะเข้าไปสู่สังขารความจริง มันเป็นการสักแต่ว่า ทำสักแต่ว่า ผลเป็นสักแต่ว่า สักแต่ว่าทำ แต่หัวใจมันละล้าละลัง มันไม่เป็นความจริงของมัน

ฉะนั้นการแก้ปัญห เราต้องปลงอาบัตีก่อน การปลงอาบัติเห็นใหม่ ด้วยความเป็นปุถุชน ความเป็นสามัญสำนึกของคน การกระทำ ๒ ขายังมีความผิดพลาด ยังมีรู้พลัง ๒ ขายังรู้พลัง ๔ ขายังรู้พลาด เราก็เหมือนกัน เรายังมีความผิดพลาดของเรา ในการประพฤติปฏิบัติของเรา มันผิดพลาดเป็นธรรมดา

แต่เมื่อพอมีความผิดพลาดแล้ว อริยวินัยสิ่งที่ว่าผิดแล้ว เราทำความผิดแล้วเราปลงอาบัติ สิ่งที่เราปลงอาบัติ เราสารภาพว่าเราทำความผิดไป เราสารภาพเพราะมันขาด

สติไป เราทำขึ้นมาเพื่อจะปลงอาบัติ เพื่อเป็นอาบัติแล้วเราจะตั้งต้นใหม่ สิ่งนี้เป็นอริยวินัย ผิดแล้วรู้จักสำนึกผิด แล้วพอสำนึกผิดแล้ว เราจะสำรวจระวัง เราจะไม่ทำต่อไป

ในการประพฤติปฏิบัติมันติดกังวล ในการปลงอาบัติคือการตัดกังวล คนที่จะไม่ผิดเลยมันไม่มีหรอก องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๖ ปี ประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ไปศึกษากับเจ้าลัทธิต่างๆ มันก็มีความผิดพลาด ทั้งความเห็นผิดเพราะคิดว่าเราจะปฏิบัติกับคนอื่น คนอื่นจะมีทางวิชาการนั้น จะทำให้เราสามารถพ้นจากกิเลสได้ ความผิดพลาดโดยความคิดว่าผิด คิดว่าถูก มันคิดผิดอยู่แล้ว.. คิดผิดอยู่แล้ว แล้วยังไปทำความผิดอยู่กับเขา มันก็ผิดพลาดมาโดยธรรมดา

แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเข้ามาเรือคันเอง ด้วยสัจธรรมของตัวเอง ผิดถูกขึ้นมา เราพิสูจน์ด้วยตัวเราเอง จนความผิดพลาดที่เราไปศึกษากับคนอื่น เพราะว่าวุฒิภาวะเขาด้อยมาก เขาปฎิญาณตนว่าเขาเป็นศาสดา เขาปฎิญาณว่าเขาเป็นพระอรหันต์ เขาเป็นเจ้าลัทธิต่างๆ เขาสั่งสอนกันอยู่ เขาว่าเขาเชื่อของเขาว่าเขาเป็นของเขา

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปศึกษาของเขา ก็คิดว่าจะเป็นแบบเขา แต่ ! แต่เพราะมีวุฒิภาวะไข่ใหม่ พอศึกษาไปแล้ว เราพิสูจน์ตรวจสอบในหัวใจของเราได้ไข่ใหม่ ว่าสิ่งนั้นมันไม่เป็นความจริง พอไม่เป็นความจริงขึ้นมาก็ว่างๆๆๆ ปล่อยางเข้ามา หลีกเลียงเข้ามาๆ เพื่อปฏิบัติกับตัวของเรา สุดท้ายแล้วทดสอบมาจนไม่มี จึงกลับมาปฏิบัติด้วยตัวขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเอง

เวลาปฏิบัติด้วยตัวขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเอง อันนี้มันเป็นการพิสูจน์กับตัวเราเอง ไม่ได้พิสูจน์กับคนอื่น ไม่ได้พิสูจน์กับเจ้าลัทธิต่างๆ ไม่ได้พูดคำสอนของใคร ไม่ได้อยู่ที่คำสอนของใครที่จะให้เราพิสูจน์กับเขา เพราะว่าเขามีเป้าหมาย มีมุมมอง มีทัศนคติของเขา แล้วเราไปศึกษากับเขา เป้าหมายเขาก็ผิด ทุกอย่างของเขาก็ผิดอยู่แล้ว

แต่แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพอปฏิบัติไปแล้ว เขาเชื่อว่าถูก แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่เชื่อ แล้วพิสูจน์แล้วว่ามันไม่ใช่ ก็เลยย้อนกลับมาฝึกฝนกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเอง พิสูจน์ในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเอง ตรวจสอบกันเอง พิสูจน์กันเอง จนเข้ามาสู่ใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเอง จนพิสูจน์ตรวจสอบ จนถึงสิ้นกิเลสไป

พอสิ้นกิเลสไป วางธรรมและวินัยไว้เราจะมาประพฤติปฏิบัติกัน เราศึกษาธรรมวินัย ถ้าเราศึกษาธรรมวินัย สิ่งใดธรรมวินัยบัญญัติไว้แล้ว ว่าสิ่งใดผิดหรือถูก มันเป็นตามธรรมวินัย ถ้าตามธรรมวินัย ถ้าเราทำผิดพลาดไปแล้ว ความผิดก็คือความผิด

ถ้าความผิดขึ้นมามันต้องปลงอาบัติ การปลงอาบัติคือการสารภาพ การยอมรับผิด.. กรรมก็คือกรรม กรรมคือทำมาแล้วก็ต้องเป็นกรรมอันนั้น แต่ ! แต่สิ่งที่ว่าเราสารภาพไปแล้ว เราปลงอาบัติไปแล้ว เราเริ่มต้นใหม่ของเรา

ฉะนั้น เวลาเราทำผิดพลาดไปแล้ว ความผิดก็ต้องเป็นความผิดสิ ฉะนั้นพอทำ ความผิดไปแล้ว ความผิดจะไม่มี เป็นไปไม่ได้ใช่ไหม นี่สังคมของสงฆ์ ถ้าสังคมของสงฆ์ ถ้าเราทำผิดพลาดนั้นไป ความผิดพลาด.. เพราะเวลาต้องตรวจสอบขึ้นมา ความผิดพลาดว่าทำไมได้ เป็นสังฆเภท ! เป็นสังฆเภท !

อะไรก็จะเป็นสังฆเภท ตรวจสอบอะไรไม่ได้เลยเป็นสังฆเภท ไม่ควรกระทำเลย เป็นสังฆเภท แล้วเป็นสังฆเภทที่ไหน.. มันไม่เป็นสังฆเภทหรอก มันเป็นคุณงามความดี ถ้าเป็นสังฆเภท เวลาครูบาอาจารย์ คูลี หลวงปู่มัน เวลาพระ.. ซากศพเดินได้ เวลาพวกลูกศิษย์ลูกหาทำความผิด ท่านไปถึงกุฏิเลยนะ “ใครมันจะข้ามหัวผู้เฒ่าวะ” เวลาพระมีความเห็นผิด มีความเห็นว่าหลวงปู่มันท่านไม่เข้าใจเรื่องนิสสัยก็ปาจิตตีย์

เรื่องอาหารที่มันแรมคืน ท่านบอกว่าได้ทัฬหีมา ได้สิ่งใดมา ท่านบอกว่า “สิ่งนี้มันเป็นน้ำตาล ถ้ามันอยู่ในถุนี้มันไม่เปื้อนอมิส เพราะมันอยู่ในถุพลาสติก แล้วมียางรัดไว้แบบนี้มันไม่เปื้อนอมิสหรอก ถ้าไม่เปื้อนอมิส จะเก็บเอาไว้มันเป็นสัตตาคาถิกก็ได้”

แต่ผู้ที่ไม่เห็น ผู้ที่ไม่เข้าใจ เพราะถือว่าบิณฑบาตมาตอนเช้ามันเป็นอาหาร มันเป็นกาล มันเป็นขาวกาลิก เป็นกาล.. เป็นกาลแล้ว แต่ว่ากาลิกมันไม่ใช่คน มันไม่อะไรกับคน นี่ใจความเห็น พอความเห็นผิดอย่างนี้ หลวงปู่มันท่านว่า “ใครจะข้ามหัวผู้เฒ่าวะ ใครมันเก่งนักจะมาข้ามหัวผู้เฒ่า”

ถ้าอย่างนี้มันเป็นสังฆเภทสิ การเป็นสังฆเภทที่ไหน มันไม่เป็นสังฆเภทเพราะอะไร เพราะครูบาอาจารย์ท่านตรวจสอบเพื่อความสะอาดบริสุทธิ์ใช่ไหม เพื่อความ

ถูกต้องดีงามของศีลธรรม เพื่อความถูกต้องของธรรมและวินัย ถ้าความถูกต้องของธรรมและวินัย เวลาพระทำผิดขึ้นมา บอกว่าสิ่งใดผิดสิ่งใดถูก บอกว่าทำไมไม่ได้เป็นสังฆเภท.. มันไม่เป็นสังฆเภทหรอก

สังฆเภทหมายถึงว่าในสังคมสงฆ์นั้น อยู่ด้วยความร่มเย็นเป็นสุข แต่มีคนอิจฉา ตาร้อน อยากดัง อยากใหญ่ อยากจะมี อยากจะปกครองสงฆ์ แล้วยุแหย่แตกแยก อย่างนั้นถึงเป็นสังฆเภท สังฆเภทคือสิ่งที่เขาเป็นสงฆ์ สงฆ์ต้อง ๘ องค์ขึ้นไป สงฆ์เป็นสงฆ์แยกเป็นสังฆเภทตั้งแต่ ๕ องค์ขึ้นไป

แต่ถ้าเรามีพระองค์หนึ่ง ใครองค์หนึ่งทำความผิด พระองค์ไหนทำความผิด ผิดเพราะอะไร ผิดเพราะโกหกมดเท็จ ! ผิดเพราะมดเท็จ โกหกมันก็มีสาอยู่แล้ว ให้องค์นั้นเป็นโสคาบัน ให้องค์นี้เป็นโสคาบัน ให้องค์นั้นเป็นอรหันต์ ให้เขาไปหมดเลย เพราะตัวเองเป็นตัวแทนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มีอนาคตังสญาณ จะสร้างพระอรหันต์ ๕๐๐ องค์ พระอรหันต์เยอะแยะไปหมดเลยจะเปลี่ยนแปลงได้ นี่มันโกหกมดเท็จอย่างนี้ !

แล้วถ้าพูดถึงคนเขาไม่เชื่อ คนเขาก็จะตรวจสอบ.. มันสังฆเภทที่ไหน.. มันสังฆเภทตรงไหน.. ตรงไหนเป็นสังฆเภท.. มันไม่มีสังฆเภทหรอก สังฆเภทมันต้องเป็นว่าพระที่เขาอยู่กันร่มเย็นเป็นสุข แต่มันมีคนอยากดังอยากใหญ่ อยากจะมีอำนาจปกครองสงฆ์ แล้ววางเล่ห์กลเพื่อจะให้ตัวเองนั่งอยู่บนหัวพระเงิ จะให้พระขึ้นมาเป็นพื้นเป็นฐานของตัวเอง อย่างนั้นหรือเป็นสังฆเภท

สังฆเภทคือทำให้สงฆ์เขาแตกแยก สงฆ์ที่เขาอยู่ร่มเย็นเป็นสุขแล้วแตกแยก แต่มันมีโจร มันมีมหาโจร มันมีคนฉ้อฉล มีคนหลอกลวง มีคนเอาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นสินค้าขายหากิน แล้วมีคนมาบอกว่าสิ่งนั้นผิด สิ่งนี้ผิด มันเป็นสังฆเภทตรงไหน

ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า “ธรรมวินัยมันจะพัดซากศพเข้าสู่ฝั่ง” ทะเลนี้เป็นที่สะอาดบริสุทธิ์ สิ่งใด คลื่นมันจะซัดเข้าสู่ฝั่ง ธรรมและวินัยมันจะซัดให้พวกมหาโจรออกไปจากธรรมวินัย มันถึงเวลาที่มีเวรมีกรรม คนที่ทำมันรู้ คนที่ทำ

ต้องไม่ทำความชั่ว องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า “สิ่งใดถ้าทำแล้วและระลึกได้ทีหลัง.. เสียใจ สิ่งนั้นไม่ดีเลย”

ฉะนั้นเวลาตัวเองทำ ทำทำไมละ เวลาตัวเองทำ โน่นก็โศดาบัน นี่ก็โศดาบัน มันโศดาบันมาจากไหน หลวงปู่มั่นท่านยังไม่เคยพูดขนาดนั้น เวลาหลวงปู่มั่นท่านประพฤติปฏิบัติขึ้นมา “เออ ! จิตมันได้หลับแล้ว มันไม่เกิดห่าอัฏภาพเว้ย มันมีหลักมีเกณฑ์”

นั่นนะ ท่านพูดของท่านก็แค่นี้ละ พูดว่าคนเรามีหลักมีเกณฑ์ มันก็รู้กันนะ มันรู้แล้ว คนที่ปฏิบัติจะเป็นอะไร เขาเป็นปัจเจกตั้ง เขารู้มาตั้งแต่ต้น ถ้าไม่รู้ตั้งแต่ต้นเราจะไม่กล้าหรอกว่าจะเอาธรรมะของเรา คือปฏิบัติแล้วเรารู้เราเห็นขึ้นไปนะ แล้วไปรายงานครูบาอาจารย์ มันเป็นปัจเจกตั้ง มันเป็นสันติปฏิฐานโก เราเชื่อมั่นของเราอยู่แล้ว

แต่ทีนี้ด้วยการฝึกฝน ว่าเราฝึกฝนมาจากครูบาอาจารย์ ครูบาอาจารย์ท่านป็นเรา มา ครูบาอาจารย์ท่านสั่งสอนเรามา ในเมื่อสิ่งใด คุณ เวลาพ่อแม่ตักอาหาร อย่างข้าวโอ๊ต ตักอาหารอ่อนๆ ให้ลูกกิน ลูกมันได้ถ้วยจานนั้นไปมันก็ดีใจ โอ้โฮ.. พ่อแม่ให้อาหารมาแล้วมันกินอ้อมหน้าสำราญ มันเก็บล้าง แล้วมันชื่นชมพ่อแม่ว่าพ่อแม่เนี่ยรักลูก มันก็รักพ่อแม่มัน

นี่ก็เหมือนกัน เราอยู่กับพ่อแม่ครูอาจารย์ พ่อแม่ครูอาจารย์สั่งสอนเรามา เราได้กินอาหารนั้นแล้ว มันอ้อมท้อง มันเป็นปัจเจกตั้ง เป็นสันติปฏิฐานโก เราก็ไปรายงานท่าน มันเป็นที่โศดาบันนั้นเขาเป็นจริง มันเป็นจริงที่ผู้ปฏิบัติมันเป็นจริงขึ้นมา

ถ้ามันเป็นจริงขึ้นมา เราก็ไปรายงานท่านว่าเป็นผลงานของท่าน หลวงปู่มั่น หลวงตา ท่านพูดบ่อย “เราสั่งสอนมามาหลายยุคเลย มันไม่มีใครเอามรรคผลมาคุยให้ฟังบ้างวะ” มันไม่มี.. นี่ไง เวลาครูบาอาจารย์ ท่านก็ปรารถนาว่าให้พวกเราเย็นได้ ให้พวกเรา มีหลักหัวใจ

เราประพฤติปฏิบัติขึ้นมา จะได้มากได้น้อยเราก็ไปรายงานท่าน รายงานทำไม ถ้าพูดถึงทำไมต้องรายงาน มรรคผลนี้มันต้องให้คนรายงาน มรรคผลมันต้องให้คน

รับประกันอย่างนั้นหรือ มรรคผลมันก็เกิดขึ้นมาจากหัวใจที่ประพฤติปฏิบัติแล้ว ใครปฏิบัติได้ผล มันก็เป็นผลขึ้นมา ถ้ามันได้ผลตามความเป็นจริงนะ

ถ้ามันไม่ได้ผลตามความเป็นจริง มันก็ละล้าละลัง มันก็ลังเลสงสัย มันมีความเฉา มันมีความไม่มองจากลำหาญ มันมีการเก็บซ่อนไว้ในหัวใจ แล้วเวลามันเป็นมหาโจร มันจะพูดเพื่อเอาผลประโยชน์ขึ้นมา มันก็ว่ามรรคผลนิพพาน มันก็ว่าของมันไปเรื่อย แล้วเวลาคนจะมาบอกว่า

“มรรคผลนิพพานมันเป็นอย่างไร”

“เป็นสังฆเภทนะ เดียวมันเป็นสังฆเภท”

“สังฆเภทแล้วมีงทำไม !”

สังฆเภทแล้วทำไม ! พูดทำไม ! ถ้าพูดออกมามันก็ต้องมีเหตุผลว่ามันเป็นโศกานอย่างไร มันเป็นประโยชน์ขึ้นมามีอย่างไร สังฆเภทตรงไหน มันเป็นการตรวจสอบกัน มันสังฆเภทตรงไหน

เวลาสวดปาฏิโมกข์ คูลี เวลาคนสวดปาฏิโมกข์แล้วมีคนตรวจทานอยู่ คนตรวจทานเป็นสังฆเภท เขาจะสวดปาฏิโมกข์กันมีมาตรวจทานทำไม อักขระผิดก็ต้องเตือน อักขระผิดก็ต้องบอก อย่างนี้ก็เป็นสังฆเภทนะสิ

นี่คือความสะอาดบริสุทธิ์ใช่ไหม เพราะเราตรวจสอบเพื่อความสะอาดบริสุทธิ์ของสังคม สะอาดบริสุทธิ์ด้วยสังฆกรรม สังฆกรรมนั้นจะเป็นความสะอาดบริสุทธิ์ขึ้นมา

มันไม่เป็นสังฆเภทหรอก คำก็อ้างสังฆเภท สองคำก็อ้างสังฆเภท แต่เวลาจะไม่ !! เวลาจะหลอกหลวงเขา.. เวลาจะล้วงกระเป๋าเขา.. เวลาจะครอบงำชีวิตของเขา.. ไม่บอกว่าสังฆเภทเลย โอ๊ย.. มาบวชนะ.. มาบวชนะ.. บวชแล้วจะได้มรรคผลนิพพาน นั่นนะชีวิตของเขา นั่นนะสังฆเภท !

สังฆเภทด้วยตัวเอง ตัวเองทำลายชีวิต ทำลายอิสราภาพของเขา ทำลายความเห็นของเขา เขาจะอยู่ในสังคม เขาจะดำเนินชีวิตของเขาไป เอามาเป็นพื้นฐาน มันโกหก

ตรวจสอบมาตั้งแต่นั้น นี่พูดถึงสังฆเภทใน คำก็สังฆเภท สองคำถือว่าเป็นสังฆเภท สังฆเภทมันอยู่ที่ไหน.. สังฆเภทหมายถึง...

ดูสังฆเภทสิ ดูสิ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปกครองสงฆ์ด้วยความร่มเย็นเป็นสุข เทวทัตอยากจะปกครองสงฆ์ พอเทวทัตอยากปกครองสงฆ์ ด้วยเล่ห์กลได้ไปเสนอว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแก่แล้ว ขราภาพแล้ว แล้วปกครองสงฆ์ก็ไม่กระชับกระเฉง ต้องเทวทัตดีกว่า ขอพรว่าต่อไปนี้ห้ามทำกนิมนต์ ต้องอยู่ในกุฏิ ต้องอยู่ในโคนไม้ตลอดไป ไม่ให้ฉันเนื้อสัตว์ ไม่ให้อยู่ในกุฏิ ต้องอยู่กับโคนไม้ตลอดไป

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นศาสดานะ อนาคตังสญาณ รู้อดีต อนาคต รู้ถึงอำนาจวิเศษ รู้ถึงบารมีของคน รู้ถึงคนหยาบ คนละเอียด คนที่ปฏิบัติได้มากได้น้อย ถ้าใครปรารถนาจะอยู่ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ให้ ให้เป็นคราวเป็นกาล เป็นคราวเป็นกาล อยู่โคนไม้ได้ ๘ เดือน ใครจะปรารถนาถือธุดงค์ ก็ถือธุดงค์ข้อวัตรก็มีอยู่แล้ว ถ้าใครปรารถนา เพราะจริตนิสัยของคนมันไม่เหมือนกัน คนเราสร้างบุญสร้างกรรมมาแตกต่างกัน ฉะนั้นใครทำแล้วได้ประโยชน์ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอนุญาต

แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่บัญญัติ ! ไม่บัญญัติต้องทำอย่างนั้น ถ้าบัญญัติทำอย่างนั้น ทุกคนที่โอกาสเขาจะได้ประโยชน์ของเขากลับไม่ได้ เพราะเขาทำอย่างที่ยิ่งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบัญญัติไม่ได้

ถ้าเขาทำแบบที่ยิ่งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบัญญัติไม่ได้ แต่บางอย่างที่เขาทำได้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอนุญาตตรงนั้น นี่เทวทัตขอ แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่อนุญาต โพนทะนาว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอ่อนแอ

คนเรานะถ้ามันมองถึงเวลาพูดจะเอาความดีใส่ตัว พูดได้หมดละ เทวทัตเวลาเอาดีใส่ตัวนี้ ..พระพุทธรเจ้าอ่อนแอ ..พระพุทธรเจ้าปกครองสงฆ์ไม่กระชับ เราปกครองประชิด นี่พระพุทธรเจ้าแยกสงฆ์ไปเลย นี่สังฆเภท !

สังฆเภทเพราะอะไร เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นศาสดาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปกครองสงฆ์อยู่นะ แล้วสงฆ์ที่ปฏิบัติอยู่ ใครจะมาปกครองดีกว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

นี่ก็เหมือนกัน ครูบาอาจารย์หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์ของเรา ท่านวางธรรมวินัยไว้ ปกป้องถูกต้องดีงามอยู่แล้วละ แล้วมันมีใครมาจากไหนละ เทียวเอาโศดาบันไปแจกคนโน้นแจกคนนี่หมด แล้วจะทำให้ใครเป็นพระอรหันต์ไปหมดเลย มันมีคุณสมบัติมีค่าขนาดนั้น มันมาจากไหน

แล้วเวลาปฏิบัติไปแล้ว มันเป็นจริงหรือไม่เป็นจริงขึ้นมา จะมาพิสูจน์กันนะ สังฆเภทนะ.. เวลาทำไมไม่บอกสังฆเภท เวลาเขาจะตรวจสอบบอกสังฆเภท เวลาทำไมพูดสังฆเภทนะ เวลาตรวจสอบแล้วว่าสังฆเภท พอสังฆเภทขึ้นไปเวลาตรวจสอบขึ้นไปอื้อ.. มันจะแตกสามัคคี เดียวมันแตกสามัคคี

ใครเป็นเอดส์ เราก็บอกว่าเอาเลือดไปป้ายคนอื่นหมดเลย สามัคคีกัน เอาไหม.. เอาไหม.. สามัคคีมันสามัคคีบนอะไร สามัคคีบนในความเน่าเฟะ สามัคคีในการโกหกตอแหล สามัคคีโดยการมุสา สามัคคีโดยการคนหนึ่งได้เปรียบ อีกคนหนึ่งเสียเปรียบ สามัคคีอย่างนั้นใครเอา ความสามัคคีต้องเสมอภาคสิ !

ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า “เทวทัต ! แม้แต่พระสารีบุตร พระโมคคัลลานะ อัครสาวกเบื้องซ้ายและเบื้องขวา เรายังไม่ให้ปกครองสงฆ์เลย เทวทัตมีคุณสมบัติอะไร เทวทัตจะมาปกครองสงฆ์”

นี่ ! ความสามัคคีขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แม้แต่พระสารีบุตร พระโมคคัลลานะ เป็นอัครสาวกเบื้องซ้ายและเบื้องขวา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังไม่ให้ปกครองสงฆ์ ให้สงฆ์ปกครองสงฆ์กันเอง ให้สงฆ์ที่อยู่ร่วมกัน ด้วยเคารพบูชา

คูสิ เวลาเราอยู่กับครูบาอาจารย์ ถ้าเรารักครูบาอาจารย์ของเรา จิตใจมันยอม การปกครองอย่างนั้นมันจะร่มเย็นเป็นสุข เพราะอะไร เพราะหัวหน้าเป็นธรรม ถ้าหัวหน้าเป็นธรรมนะ ปกครองเราเป็นธรรม สิ่งที่มีความปกครองเป็นธรรม ถ้าปกครองเป็นธรรม...

คูติ เวลาอยู่กับหลวงตา “ใครมีอะไรบอกมา ใครมีอะไรขาดเหลือบอกมา ใครมีอะไร” นี่ไง ท่านถาม ท่านดูแล ท่านไม่ได้บอกว่าสามัคคีแล้วไม่ต้องพูดอะไร สามัคคีแล้วไม่ต้องมาคุยเลยนะ ฉันไม่มีความผิดนะ ให้ทุกคนเป็นโสดาบันหมดเลย

แต่ ! แต่ห้ามดูอาจารย์นะ ถ้าดูอาจารย์โสดาบันเสื่อมหมดเลย ห้ามหันมามองนะ ฉันจะอย่างไรก็ได้ แล้วได้โสดาบันกันหมดเลย ถ้าวันไหนเอ็งสงสัย เอ็งหันมามอง หัวหน้า โสดาบันเอ็งเสื่อมทันทีเลยนะ ! สามัคคีอย่างนี้หรือ? สามัคคีกันอย่างนี้ใช่ไหม? สามัคคีมีขั้นขั้นใช่ไหม สามัคคีไม่มีการตรวจสอบใช่ไหม ถ้าอยู่อย่างนี้เป็นสามัคคีหรือ?

นี่ไง เวลาอ้างว่าต้องสามัคคีนะ ต้องสามัคคีบนฝา...กูเงิง ! สามัคคีแล้วกูเหยียบหัวไว้ ! อย่างนี้เป็นสามัคคีไหม อ้างว่าต้องสามัคคีกัน เดี่ยวจะแตกแยก เดี่ยวสงฆ์จะแตกแยก สามัคคีกันไว้ อย่าพูด !

สิ่งที่ทำ เราพูดกัน เพราะเวลาพูดมันขาดสติ เวลาพูดนะ เวลาทำต้องไม่ทำ ! ถ้าไม่ทำมันก็ไม่ผิด ! ถ้าทำมันผิดแล้วก็บอกว่าผิด แล้วบอกว่าเราผิดไปแล้ว แล้วปลงอาบัติ แล้วทำแก้ไขไปมันถึงจะถูกต้อง ถ้าใครโกหกมุสาที่เป็นปาจิตติย์ ใครโกหกแล้วได้ผลอย่างไรมันเป็นอาบัติ

ถ้ามันเป็นอาบัติแล้วปลงอาบัติแล้ว เออ.. เราเคยพูดอย่างนี้ แล้วอย่างนี้มันเป็นความผิด ตอนนี้น่าผิดผิดแล้ว ก็ขอปลงอาบัติ แล้วสามัคคีกัน ใช่ได้ ! ถ้าใครทำผิดแล้วยอมรับผิด แล้วมาปลงอาบัติกัน มันก็สามัคคีกันได้ ถ้าไม่ปลงอาบัติไป นานาสังวาส เกิดเพราะสงฆ์ถือศีลแตกต่างกัน

ถ้าพูดถึงว่าสิ่งที่เราทำมันเป็นอาบัติ มันผิดศีลผิดธรรม แล้วบอกว่าต้องสามัคคีกัน ไม่มีการตรวจสอบ ไม่มีการทำอะไรไป คนรังเกียจมันมีนะ ถ้าคนเขารังเกียจกันไป นานาสังวาสเกิดเพราะถือศีลต่างกัน ถ้าศีลโดยปกติถือศีลเสมอกัน นานาสังวาสไม่เกิด

นานาสังวาสคือเราอยู่ด้วยกัน มีทฎฐิเสมอกัน มีความเห็นเสมอกัน เราปฏิบัติด้วยกัน นี่คือสมานสังวาส แต่ถ้าเราถือศีลแตกต่างกัน เรามีความเห็นแตกต่างกัน นั่นละ

มันจะลงไปสู่ นานาสังวาส นานาสังวาสหมายถึงว่าถือศีล หรือถือศีลต่างๆ หรือแตกต่างกัน ถ้าถือแตกต่างกัน

คูลี คูภิกษุชาววัชชี เริ่มต้นตั้งแต่น้ำอยู่โคนขัน น้ำในขันที่ราดส้วม ถ้าเป็นของบุคคลเหลือน้ำในขันนั้นเหลือไว้ได้ แต่ถ้าเป็นของสาธารณะเพราะใช้ร่วมกันต้องคว่ำขันทั้งหมด ไม่อย่างนั้นเป็นอาบัติทุกกฏ แกล้นแหละ ! ความเห็นต่างกันแกล้นเอง แยกออกไปเป็นสองฝักสองฝ่าย

พอสองฝักสองฝ่าย พระพุทธเจ้ามาสมาน ขอให้พระพุทธเจ้าจงเป็นผู้ชวนขวายน้อยเถิด ถือว่าพระพุทธเจ้าไม่ต้องยุ่ง จะทะเลาะกันจะทำไม กำลังมันอยู่ กำลังทะเลาะกัน สุดท้ายพระพุทธเจ้าบอกว่า

“ถ้าอย่างนั้นเธอจะเป็นนานาสังวาสนะ เธอจะอยู่ด้วยกันไม่ได้ เธอจะรวมกินกันไม่ได้ เธอจะรวมนอนกันไม่ได้”

นานาสังวาสเห็นไหม ห้ามกิน ห้ามนอน ห้ามลงสังฆกรรม ห้ามทุกอย่างเลย ก็ยังไม่ยอม จนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าหนีไปอยู่ป่าเลไลย์โน่นนะ จนชาวบ้านเขาไม่ไล่บาตรขึ้นมา ถ้าจะไล่บาตรต้องไปนิมนต์องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากลับมา พอองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากลับมา ถึงทำสามัคคี อุโบสถสามัคคี ขึ้นมา ย้อนกลับขึ้นมาให้เห็นร่วมกัน ให้เห็นตรงแนวเดียวกันว่าอะไรเป็นอาบัติ อะไรไม่เป็นอาบัติ เหมือนกันให้หมด

ถ้าเหมือนกันหมด พอพระพุทธเจ้าเทศนาว่าการขึ้นมา พระเป็นอรหันต์ขึ้นมา เต็มไปหมด ทั้งๆ ที่ความเห็นผิดนะ แต่เวลาเขาแก้ไขของเขา เขาก็เป็นพระอรหันต์ขึ้นมาหมดเลย

เหตุการณ์ครั้งนั้น พระสองฝ่ายพอพระพุทธเจ้าเทศนาว่าการ กลับมา...หมดเลย เพราะอะไร เพราะความสำนึกใจ เพราะความสำนึกว่าอะไรถูกหรืออะไรผิด ไม่ใช่ว่าโน่นก็เป็นสังฆเภท เวลาพูดถึงธรรมวินัยก็ต้องสามัคคีกัน เดียวมันจะแตกแยก

แตกแยกบนฝ่าเท้าเอ็งไซ้ไหม แตกแยกบนความเห็นทูลของเอ็งไซ้ไหม ถ้าเอ็งมีความเห็นอย่างนั้นนะ ถ้าไม่พูดก็คือไม่พูด แต่นี้เพราะอะไร เพราะว่าเขามาถามปัญหา เขามาคุยกับเรา เราก็พูดออกไป ถ้ามันพูดออกไป เพราะว่าแมลงวันไม่ตอมแมลงวัน

ไซ้ ! มันเป็นเรื่องของเขา เราพูดนี้เราพูดโดยหลักการ แต่สิ่งต่างๆ เราไม่เคยไปตอแยใครหรอก แล้วเราไม่ยุ่งกับใครอยู่แล้ว แต่ในเมื่อศีลธรรม พูดสัจจะ สัจจะก็คือสัจจะ อะไรผิดหรืออะไรถูก ผิดก็คือผิด ถูกก็คือถูก ถ้าเขาว่าผิดก็คือผิด

เวลาเขาถามว่าอันนี้อะไร หนึ่งบอกหนึ่งเป็นเท่าไร หนึ่งบอกหนึ่งไม่รู้ สองเป็นสองก็ไม่ได้ พูดไปเดี๋ยวมันจะแตกแยก เดี่ยวมันเป็นสังฆเภท หนึ่งบอกหนึ่งตอบไม่ได้ เดี่ยวเป็นสังฆเภท สองบอกสองก็ตอบไม่ได้เดี่ยวเป็นสังฆเภท หนึ่งบอกหนึ่งก็เป็นสอง สองบอกสองก็เป็นสี่ อ้าว.. มันสังฆเภทตรงไหน !

นี่ก็เหมือนกัน นี่เขาบอก เวลาเขาถามปัญหา ปัญหาก็คือปัญหา บอกว่านี่ไง มันจะมีพระอรหันต์อย่างนั้น เป็นโสดาบันอย่างนั้น แล้วมันเป็นอย่างไร.. มันเป็นอย่างไร อ้าว ! แล้วถ้าไม่มีหนึ่งบอกหนึ่งมันก็ไม่มีความปัญหา ถ้าไม่มีหนึ่งบอกหนึ่งมันก็ไม่มีความสอง ถ้าไม่มีโสดาบันมันก็ไม่มีความไปเป็นโสดาบัน

อ้าว ! ถ้าเป็นโสดาบัน เป็นโสดาบันอย่างไร อ้าว ! เป็นโสดาบัน เป็นสกิทาคามี เป็นอนาคามี เป็นพระอรหันต์เป็นอย่างไร พระอรหันต์ ๕๐๐ องค์เป็นอย่างไร อยู่ที่ไหน พระอรหันต์ ๕๐๐ องค์ แล้วเป็นอย่างไร พระอรหันต์ มันมีแต่หมูหัน หมูหันเมืองตรัง ๕๐๐ ตัว อร่อยด้วย ! แต่ถ้าเป็นพระอรหันต์มันจะหันที่ไหน

นี่ความจริงมันเป็นแบบนี้ แต่ทีนี้ถ้ามันเป็นสัจจะนะ อย่าตะแบง เวลาพูด เวลาเราทำความผิดเราทำได้ ฉะนั้นเวลาเราทำความผิดแล้ว ทำให้มันถูกซะ ถ้ามันถูกมันก็คือจบ ถ้าเป็นอาบัติก็ปลงอาบัติ อาบัติมันความผิดพลาด ความพลั้งเผลอนะ

ปาปมุต.. ปาปมุตนะ ที่ว่าไม่เป็นอาบัติ นั้นนะถ้าอย่างนั้นไปแล้ว เดี่ยวสวดปาฏิโมกข์ ที่ว่าเป็น สตฺ ตาธิกรณสมถ ยกเว้น ๗ ประเภทนี้ สติวินัย สิ่งที่ได้ตัดสินแล้ว สิ่งนี้จะรื้อฟื้นไม่ได้ สิ่งนี้ไม่เป็นอาบัติ สิ่งนี้พ้นจากกรรมวินัย พ้นจากปาฏิโมกข์ พ้นจากกรรมวินัย ๗ อย่าง สติวินัย ผู้ที่มีสติสมบูรณ์

ถ้าในสมัยพุทธกาล ก้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าต้องสวดยกว่่านี้เป็นสติวินัย สติวินัยก็ไม่วิคิดในธรรมวินัย เป็นปาปมุต ปาปมุตคือไม่วิคิด คุณิ พระจักขุบาล เคนจกรรมอยู่ ฝนตกแล้วเคนจกรรม เป็นพระอรหันต์นะ.. เคนจกรรม.. ที่นี้คนตาบอดเหยียบสัตว์ตาย แล้วภิกษุชนบทประเทศมาเทียวยู่ เเห็นอย่างนั้น “เวลาตาดีก็จี้เกียจ เวลาตาบอดอวดเคนจกรรม เหยียบสัตว์ตายเป็นแพเลย”

ไปฟ้ององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่่า “ไม่วิใช่ ! เขาเป็นปาปมุต”

ปาปมุตคือเป็นพระอรหันต์ พระอรหันต์ไม่มีอาบัติ เหยียบสัตว์ตายหนึ่งตัวก็หนึ่งปาจิตติย์ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่่า “ไม่วิเป็น” ถ้าไม่วิเป็นอย่างนั้น นี้พูดถึงว่่าเป็นปาปมุต ยกขึ้นไป แต่ปาปมุตมาอย่างไรร

ค่ว่าปาปมุตนี้ เพราะเวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คุณิ เวลาพระสารีบุตร พระโมคคัลลานะ ไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นพระโสดาบัน เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าฝึกสอน เวลาสอน เป็นพระอรหันต์เป็นอย่างไร เวลาเป็นพระอรหันต์มันต้องมีของมัน

เราเป็นปาปมุต ไม่วิว่าจี้หุมารจี้หามาแห่งจะเป็นปาปมุต ยกให้เป็นปาปมุต มันไม่วิเป็นหрок ถ้าเป็นปาปมุตโดยการยกนะ โดยสงฆ์ยกพระองค์นี้เป็นปาปมุต คือไม่วิเป็นอาบัติ ถ้าเขาอยู่ดำรงชีวิตของเขา แล้วเขาทำชีวิตของเขาให้เศร้าหมองหรือเป็นอาบัติ เขาก็ทุกข์ร้อนในใจเขา เขารู้ใจเขา ทุกคนรู้ โทหคคนอื่นได้หมด โทหคตัวเองไม่วิได้หрок ความเป็นจริงในหัวใจเรามันฟ้อง

ถ้าเราทำมีความผิดขึ้นมา มันจะกดทับหัวใจเรา หัวใจคนที่ทำนั้นนะ เพราะอะไร เพราะภวาสะภพ ถ้ามันมีภพ มันมีจิตอยู่ มันมีความรับรู้อยู่ มันเป็นอาบัติ เพราะกรรม มันมีของมัน ทำอยู่ข้างนอกมันก็เป็นกรรมใช่ไหม แล้วกรรมมันมาจากไหน มันมาจากจิต ถ้าจิตมันมีภพออยู่ มันมีจิตอยู่ ยังมีกิเลสอยู่ มันมีตัวตนของมันอยู่ มันทำแล้วมันมีผล

ถ้ามันมีผลขึ้นมา มันเศร้าหมองในใจนั้น มันละล้าละลัง มันทุกข์ของมัน ปาปมุตอะไร ปาปมุตละล้าละลัง ปาปมุตเราสงสัย ปาปมุตจะเอาหัวปักดินอยู่อย่างนั้น ปาปมุตที่ไหน

แต่ถ้าเป็นพระอรหันต์นะ มันเป็นกิริยา มันไม่มีสิ่งใดจะกระทบกระเทือนธรรมชาติอันนั้นได้เลย มันว่างเปล่า คุณติ กำแพง เราเดินผ่านไม่ได้หรอก มันไม่กลัวสิ่งนั้นเลย นี่คือปาปมุต ถ้าปาปมุต ปาปมุตโดยธรรมชาติ ปาปมุตโดยสังขาร ปาปมุตโดยความเป็นจริง

ถ้าปาปมุตอย่างนั้นแล้วจะมีใครสวดหรือไม่มีใครสวด เพราะมันเป็นปาปมุตอยู่แล้ว ถ้ามันเป็นปาปมุต มันมีเวรมีกรรม สิ่งใดมันจะกระทบกระเทือนสิ่งนี้ไม่ได้เลย ถ้าสิ่งนี้ไม่ได้เลย นี่ไง มันเป็นโดยตัวมันเอง ! โดยความเป็นจริงมันเป็นโดยตัวของมันเองอยู่แล้ว

แต่ธรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะอะไร เพราะพระเราอยู่ด้วยกันเป็นสังคมใหญ่ พอพระเป็นสังคมใหญ่ มันก็มีพระปุณฺณ พระเป็นโสดาบัน สกิทาคามี อนาคามี มันอยู่ในสังคมด้วยกัน ทีนี้ดูภาวะความเห็นของพระมันแตกต่างกัน ถ้ามันแตกต่างกัน อะไรเป็นอะไรมันก็ไม่รู้เรื่องหรอก

ฉะนั้นไม่รู้ พระพุทธเจ้าถึงบอกบัญญัติไว้ให้มันเป็นความจริงอย่างนี้ นี่ธรรมวินัย ! เราอยู่กันอยู่กันด้วยธรรมวินัยนะ ธรรมวินัยให้เราอยู่ร่วมกัน แต่ความเป็นจริงในใจอันนั้นมันเป็นความจริงอันนั้น ถ้าความจริงอันนั้น มันเป็นความจริงขึ้นมา เพราะความจริงขึ้นมา จะมีธรรมวินัยหรือไม่มีธรรมวินัย จิตใจหรือระดับคุณธรรมในหัวใจมันพ้นจากโลกสมมุติไปแล้ว มันพ้นจากสมมุติบัญญัติ มันเป็นความจริงของมัน

ฉะนั้น ความจริงก็คือความจริง ถ้าความจริงนะ มันไม่แสดงกิริยาออกมา แบบว่าหน้าไหว้หลังหลอก ต่อหน้าก็พูดอย่างหนึ่ง เวลาผลเกิดขึ้นมาแล้ว ปิดทางใจ ! มันจะเป็นสังฆเภท มันทำสิ่งใดไปแล้ว มันทำให้แตกร้าง มันไม่เป็นความสามัคคี แล้วความสามัคคีบนอะไร

ที่นี่เพียงแต่ว่าสังคม ถ้าสังคมอย่างเรา พวกเราเวลาชุดงค์ไป มีนะในธรรมของ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าที่ไหนสังคมนั้นถ้ามั่นเป็นบาปเป็นกรรม เรา เห็นแย้งเขาแล้วเราพูดไม่ได้ เพราะสังคมนั้นมันมี ในชาววัชชีบุตร เขาสะดวกโอบสัด แล้ว เขา ชาตुरुพชต์ แต่เขาจับเงินจับทองกัน แล้วมีพระมาฟ้ององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธ เจ้า

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกให้พระสารีบุตรไปจัดการ เพราะเป็น สัททวิหาริกของพระสารีบุตร พระสารีบุตรบอกว่า

“ไม่ได้หรอก โอ้ย.. พระที่นี่แบบว่าเขาเป็นหมู่เป็นคณะกัน แล้วเขาเข้าข้างกัน เขามีปัญหา”

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า “ให้เอาพระขึ้นไป แล้วลงพรหมทัณฑ์ ไล่ออกไปให้หมด”

แล้วถ้าเราไปอยู่ที่ไหน เราไปอยู่องค์เดียว ถ้าเกิดว่าหมู่สังคมเขาใหญ่ ที่ไหนเขา ทำความผิดพลาดไว้ เราค้านไว้ในหัวใจ เช่นเวลาเราลงอุโบสถ ถ้าอุโบสถมันมีความ เสียหายใช่ไหม เราก็ค้านในใจของเราไว้ว่าสังคมอันนี้ กรรมร่วมอันนี้ สภากรรม.. กรรมที่จะสร้างกรรมขึ้นมา เราไม่เห็นดีเห็นงามด้วยเลย

แต่เราอยู่ในสังคมอย่างนี้ เราไม่มีทางออก เราค้านไว้ในหัวใจ คือเราต้องการ ความสะอาดบริสุทธิ์ของเราองค์เดียว แต่สังคมเขาเห็นผิดของเขาก็สาธุ เพราะว่าเราไป ทำให้เขาเห็นถูกกับเราไม่ได้ แต่เราก็รักษาหัวใจของเรา เราค้านไว้คือเราไม่เห็นด้วย แต่ เราไม่พูดออกมาไง เราค้านไว้ในใจ แต่เราไม่พูดออกมา

นี่ ! เวลาถ้าเราเข้าไปในสังคม ว่าความสามัคคี.. ความสามัคคี.. ถ้าเขาความเห็น ของทิฐิไม่เสมอกัน ทิฐิเขาทิฐิลามก ทิฐิเขาเห็นแก่ตัว ทิฐิเขาน้อยฉลาด ทิฐิเขามีน้อย ฉลาดกลใน เราบังเอิญไป เพราะเราชุดงค์ไป.. เราเที่ยวไป.. เวลา ๑๕ คำ เราจะซักผ้า เราจะ ลงอุโบสถ เราจะไปสังคมสงฆ์

เราเคยเจออย่างนี้มา แล้วเราเจออย่างนี้มาเราก็หลบหลีกเอา หลบหลีกเอาโดย ประสพการณ์ของเราว่า ความสามัคคีถ้าเราแก้ไขก็ไม่ได้ เราไม่ได้สามัคคีกับเขาหรอก

แต่เรารักษาใจของเรา เรารักษาหัวใจของเรา เรารักษาตัวตนของเรา เพื่อจะไม่ให้เศร้าหมองไปกับเขา เพราะการประพฤติปฏิบัติ การจะพ้นจากทุกข์ไป เราจะต้องแสวงหาหนะ

คุณ การเกิดในภพชาติหนึ่ง เวียนว่ายตายเกิดกว่าจะได้เกิดเป็นมนุษย์ ได้ อริยทรัพย์นี้มาแล้ว ได้อริยทรัพย์นี้มาแล้ว คุณสังขมคติ ประชากรเดี๋ยวนี้เกือบเจ็ดพันล้าน เขาก็มีความสุขรื่นเริงกันอยู่ทางสังขมเห็นไหม มันมีเท่าไรที่เราเสียสละชีวิตของเรา แล้วมาถือศีล ออกมาเป็นนักพรต ออกมาประพฤติปฏิบัติ ออกมาดัดแปลงใจของเรา ออกมาเพื่อจะหาสัจธรรม

สัจธรรมที่ไม่ได้ซื้อหาด้วยเงินทอง สัจธรรมที่ไม่ใช่วัตถุแร่ธาตุทางโลกที่เขาหา กันได้ มันเป็นสัจธรรมที่เกิดขึ้นมาจากหัวใจ มันเป็นสัจธรรมตั้งแต่ ศีล สมาธิ ปัญญา มัน เป็นสัจธรรมที่ว่าเราประพฤติปฏิบัติขึ้นมา สติมันก็เป็นสติขึ้นมา สมาธิก็เป็นสมาธิขึ้นมา มันไม่ใช่วัตถุที่โลกเขาจะหากันได้ มันเป็นเรื่องที่เราพยายามค้นคว้า แล้วเราพยายาม แสวงหาของเราขึ้นมา เราจะมาทำของเรา เราจะประพฤติปฏิบัติของเรา เพื่อคุณงามความดีของเรา

แล้วมันมีเท่าไรละ โลกเขามีอยู่เกือบเจ็ดพันล้าน พระสงฆ์เรามีเท่าไร แล้วหมู่คณะในวงปฏิบัติเรามีเท่าไร แล้วเราประพฤติปฏิบัติของเรา เราจะมีครูอาจารย์ของเรา เราจะมีหมู่คณะของเรา แล้วมาถึงบอก มาเพื่อความสะอาดบริสุทธิ์ของเรา เพื่อจะให้สังขม เรามั่นน้าเชื่อถือ ในสังขมเรามีแต่ข้อเท็จจริง ในสังขมเราไม่ใช่มีแต่การฉ้อฉล

พูดอีกอย่างแล้วทำอีกอย่าง ! แล้วพูดเวลาทุกข์ไปแล้วมัน.. อย่าทำดี อย่าพูดดี เพราะศีล สมาธิ ปัญญา ศีลนี่มันเป็นสมบัติของพระ สมบัติของเรา เราก็รักษา ทุกคนก็ ถนอมรักษาศีลของตัวเองใช่ไหม ทุกคนก็รักษาสติสมาธิของตัวเองใช่ไหม ทุกคนก็ต้องการ ความสะอาดบริสุทธิ์ใช่ไหม ทุกคนก็ต้องการความเป็นสัมมาสมาธิ ความเป็นความ ถูกต้องดีงามใช่ไหม

เพราะเราสละชีวิตมาแล้วเพื่อมาหาความจริง แล้วเรามาหาความจริง เราจะมา ตรวจสอบความจริง แล้วมันจะผิดไปไหน เพราะเราประพฤติปฏิบัติกันอยู่ เราต้องการ ความจริง แล้วความจริงพิสูจน์ได้ ความจริงพูดที่ไหนมันก็เป็นความจริง ถ้าไม่เป็นความจริงมันพูดไม่ได้

ทำไม.. เดียวมันจะแตกสามัคคี ยิ่งตรวจสอบเป็นสังฆเภท มันสังฆเภทที่ไหน? มันสังฆเภทเพราะเราทำผิดไว้แล้ว สังฆเภทในหัวใจเรา มันแตกสลายในหัวใจเราไง แหม.. ไม่น่าพูดเลย เพราะพูดไปแล้วเป็นหลักฐาน พูดไปแล้วเขาจะย้อนศร

มันสังฆเภท มันจะแตกร้างในใจของเรา แตกร้างในใจของผู้พูด แตกร้างในใจของคนที่จะทำน้อล แต่มันไม่เป็นสังฆเภทจริงหรือ ออกัสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาพูดกับมารนะ

“มารเอ๋ย ! เมื่อใดภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา ของเรายังไม่เข้มแข็ง กล่าวแก้คำจาบจ้วงของลัทธิต่างๆ ไม่ได้ เราจะไม่ยอมปรินิพพาน”

มารนิมนต์แล้วนิมนต์อีก คลใจแล้วคลใจอีกนะ ออกัสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็พยายามเผยแผ่ พยายามทำให้สังฆะของเรานี้เข้มแข็งขึ้นมา จนสุดท้ายนะก็อยากอยู่ อยากจะให้มันเข้มแข็ง แสดงเป็นอุบายกับพระอนันต์ถึง ๑๖ หน ถ้าพระอนันต์นิมนต์ไว้ มันก็มีเหตุพูดกับมาร พระอนันต์ก็นึกไม่ได้ นึกไม่ได้ มารก็นิมนต์แล้วนิมนต์อีก จนถึงที่สุดนะ

“มารเอ๋ย ! บัดนี้ ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา ของเราเข้มแข็ง สามารถกล่าวแก้คำจาบจ้วงของลัทธิต่างๆ ได้ อีก ๓ เดือนข้างหน้าเราจะปรินิพพาน”

โลกธาตุหวั่นไหว โลกธาตุหวั่นไหวหมด นี่ไง ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา สามารถเข้มแข็ง มีความสามารถ มีความเข้มแข็ง กล่าวแก้สิ่งที่ทำให้ศีล สมาธิของพวกเรา ให้มันเศร้าหมอง ให้มันน้อล พูดอย่างทำอย่าง พูดหน้าพูดหลัง โสดาบันแล้ว โสดาบันอีก เดี่ยวพูดบ้าง เดี่ยวไม่พูด เดี่ยวร้อยแปดพันเก้า มันมีศีลตรงไหน ! ศีลมันอยู่ตรงไหน ! แล้วศีลมันไม่มีแล้วมันสะอาดบริสุทธิ์มาจากไหน ! แล้วพวกเราทำคุณงามความดีกันแล้วบอกว่าเราเสียหาย เราเสียหาย สังฆเภทๆๆ สังฆเภทที่ไหน !

ออกัสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าฝากธรรมและวินัยไว้แล้ว ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา เราทำตามออกัสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สิ่งใดถ้ามันโกหกมดเท็จ เราก็จะเอาความจริงเข้าไป เพื่อให้ความโกหกมดเท็จนั้นให้มันหายไป ให้เป็นความจริงขึ้นมา

ถ้าอย่างไหนเป็นความจริง มีแต่ความจริงกับความจริงขึ้นมา มันก็จะเป็นความสะอาดบริสุทธิ์ พวกเราก็อยู่กันด้วยความร่มเย็นเป็นสุข อยู่กันด้วยความตายใจ ลงใจ อยู่กันด้วยความรื่นเริง ไม่ต้องหวาดระแวง ไม่ต้องหวาดหวั่นพรันพริ้งว่าอะไรมันจะ... เชื่อโรค เชื่อความผิดนี้มันจะย้อนกลับมาทำลาย เราอยู่กันด้วยความสะอาดบริสุทธิ์ มันก็มีความสุข นี่ไง มันจะเป็นสังฆเภทที่ไหน มันเป็นความจริง มันเป็นสิ่งที่ประโยชน์กับเรา

ฉะนั้นสังฆเภท หรือสามัคคี สามัคคีธรรม ห้ามตรวจสอบ ห้ามอะไร เดี่ยวมันจะแตกแยก คนพูดนะเห็นแก่ตัว แต่ถ้าเป็นสามัคคี มันพูดกันได้ คุยกันได้ทั้งนั้น แล้วถ้าทำจริง ถ้าเป็นความจริงก็อยากจะโชว์โชว์ไหม อยากจะออกทีวีด้วย

ทีนี้พอความไม่เป็นจริงนะช้อนใหญ่เลย แต่พอไฟมันสว่างขึ้นมา มันส่องขึ้นมา เดี่ยวเป็นสังฆเภทนะ เดี่ยวแตกความสามัคคี ปิศาใหญ่เลย แต่เวลาพูดๆ ออกไปทำไม ถ้าไม่ทำมันก็ไม่มีเหตุ ถ้ามันมีเหตุแล้วไม่แก้ที่เหตุ มันจะไปแก้ที่ไหน แล้วถ้าไม่แก้ที่เหตุ มันก็จะเศร้าหมองไปอย่างนั้น นี่สังคมสงฆ์! เอวัง